

РЕШЕНИЕ

№ 1590

гр. Варна, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Мая М. П.а
като разгледа докладваното от Цвета Павлова Въззивно гражданско дело № 20223100502116 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

С решение № 885/31.03.2022 год., постановено по гр.д. № 7597/2022 год., ВРС – 18 състав е осъдил Д. П. П. да заплати на „Банка ДСК“ АД сумата от 1 391.73 евро, представляваща главница по договор за кредит за текуща потребление от 24.10.2012 год., ведно със законната лихва върху главницата от 28.05.2021 год. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 146.56 евро, представляваща дължима договорна лихва за периода от 07.10.2020 год. до 27.05.2021 год. и сумата от 21.98 евро, представляваща лихвена надбавка за забава от датата на настъпване на изискуемостта за периода от 20.08.2020 год. до 27.05.2021 год., на основание чл.415 ал.1 т.3 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр.чл.430 ТЗ и чл.86 ЗЗД, като е отхвърлил иска на банката за сумата от 8.15 евро, представляваща разлика между претендирания размер от 154.71 евро и присъдения от 146.56 евро, като е осъдил ответника и за разноски.

Недоволен от горното е останал ответника по делото, който чрез назначен особен представител обжалва постановеното решение в осъдителната му част с доводите за неговата неправилност. Конкретните оплаквания са, че съдът не е съобразил, че ответникът не е редовно уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост предвид обстоятелството, че процесуалния представител на кредитора не може да отправя материалноправни изявления,

променящи материалното правоотношение по време на процес относно него, както и счита, че особения представител не може да бъде адресат на такова изявление. Поддържа и релевирано твърдение пред първоинстанционния съд за недействителност на договора на основание чл.22 ЗПК, като изводите на съда за обратното са в противоречие с изготвеното заключение. Настоява се за отмяна на решението и отхвърляне на предявения иск.

В срока по чл.263 ГПК, насрещната страна депозира писмен отговор, с който оспорва жалбата като счита, че решението е правилно и обосновано. Моли за потвърждаване на решението, ведно с присъждане на разноски.

В с.з. по същество, въззивницата не се представлява.

В с.з. по същество, въззиваемата страна, чрез представителя си, моли за потвърждаване на решението.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбите и отговорите, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение съдържа реквизитите на чл.236 ГПК и е действително. Произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания относно обжалваната част от решението, като служебно следи за нарушение на императивна материалноправна разпоредба, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване /ТР №1/2013 г. на ОСГТК/.

Предмет на образуваното първоинстанционно производство е установяване дължимостта на вземане, произтичащо от договор за кредит за текущо потребление от 24.10.2012 год., сключен между Банка ДСК и Д. Попов, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, като предмет на въззивно производство е решението в осъдителната му част.

Установява се по делото от представените писмени доказателства наличието на облигационно правоотношение между страните по делото, като изпълнението на задължението на заемодателя се установява и посредством заключението по проведената в хода на първоинстанционното производство ССЕ.

Инвокираните пред настоящата инстанция доводи извеждат като основен въпроса надлежно упражненото право на кредитора да обяви настъпилата предсрочна изискуемост на кредита, при безспорно установения правопораждащ факт, проявлението на който дава право на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем.

Пред първоинстанционния съд, ищецът е представил писмено доказателства – покана, с която длъжникът е уведомен, че поради неплащане на вноските по договора, кредитът е обявен за предсрочно изискуем, която покана е връчена по реда на чл.47, ал.5 ГПК от ЧСИ.

Доколкото, законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения, начинът на удостоверяване на връчването на документа е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване, какъвто би могъл да бъде уговорен и в договора между страните. Релевантно за преценката относно наличието или осъществен фактически състав на предсрочната изискуемост, в частност относно субективния елемент, е дали волеизявлението е достигнало до длъжника, респективно дали кредиторът да е положил дължимата грижа за откриване на длъжника /така, като е разяснено и в Решение по дело С-327/10 от 17.11.11 год. /. Връчването може да се извърши чрез нотариална покана по силата на приложението на правилата на ГПК за връчване на съобщения и препращането в чл.50 ЗННД към тези правила, по правилата на ГПК и при връчване по възлагане от частен съдия-изпълнител съгласно чл.43 ЗЧСИ, в който смисъл кредиторът не е ограничен относно избора на способ за връчване на съобщения.

В конкретния случай, видно от данните по делото, предприетото от кредитора връчване е чрез ЧСИ по реда на чл. 18 ал. 5 ЗЧСИ чрез нарочно изготвена покана от 05.02.2020 год. Този орган, с оглед възложената му от закона удостоверителна функция, може да прилага и удостоверява последиците по чл. 47 ГПК, което е и сторено в конкретния случай. Този извод се следва независимо от неустовереното от ЧСИ ненамиране на длъжника по местоработата. Действително, разпоредбата на чл. 43 ЗЧСИ препраща по отношение на връчването на съобщения и книжа от кантората на ЧСИ към нормите на чл. 37-58 ГПК, които след изменението на чл.47, ал.3 ГПК с ДВ, бр.86/2017 год. изискват от съда служебно да провери и местоработата на ответника. Тези правила обаче въззивният съд намира, че не следва да бъдат пренасяни автоматично в материалноправните отношения между страните, а изменението, въвеждащо изискване за издирване на местоработата на ответника, подобно на задължението за назначаване на особен представител съставлява допълнителна гаранция за осигуряване на справедлив съдебен процес, независима от редовното връчване.

Дори и да се приеме, че връчването на уведомлението за предсрочна изискуемост не е извършено редовно поради горното, съдът съображава, че обявяването на кредита за предсрочно изискуем в исковото производство представлява правнорелевантен факт, който трябва да бъде съобразен от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК в рамките на претендираните суми /така, решение № 10/25.02.2020г. по т. дело № 16/2019г. на ВКС, ТК, II

т. о, решение № 600009/02.02.2020г. по т. дело № 16/2019г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 50098/10.10.2022г. по т. дело № 869/2021г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 60110/04.03.2022г. по т. дело № 772/2021г. на ВКС, ТК, I т. о./ и исковата молба, с която страната се позовава на последиците от изискуемостта, следва да се зачете като изявление в този смисъл. В контекста на изложеното не се споделят доводите във въззивната жалба относно невъзможността исковата молба, подадена чрез представител, да доведе до промяна в материално правното положение между страните, както и че особеният представител не е легитимирал да получи изявлението за изменение на договора /относно последното изрично напр. решение № 198/18.01.2019 год. по т.д. № 193/2018 на ВКС – I т.о./

Налага се извод за неоснователност на доводите на въззивника, като следва да бъде съобразено и обстоятелството, че на 24.10.2022 год. е настъпил и крайният срок за погасяване на кредита.

Не се споделят и доводите на въззивника за недействителност на договора поради противоречие с чл.11, ал.1 т.10 ЗПК. Цитираната разпоредба изисква договорът за съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. С исковата молба, освен самия договор, е представен и погасителен план, съставляващ неразделна част от него и съдържащ както размер на ГПР, така и общата дължима сума по кредита, формирана от сбора на месечни вноски, лихви и такси. Позоваването на особени представител на ССЕ е несъстоятелно, доколкото не е налице несъответствие между посочената от вещото лице сума, отпусната като главница, в лева и общата сума по кредита, посочена в погасителния план във валутата, в която е отпуснат същия – евро.

И след като не се установи и нарушение на императивна материалноправна разпоредба, за което съгласно ТР №1/2013 г. на ОСГТК въззивният съд следи дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване, се налага извод за правилност на обжалвания съдебен акт.

Предвид еднаквите правни изводи на двете инстанции атакуваното решение следва да се потвърди.

Предвид изхода от спора и направеното от въззиваемата страна искане, в тежест на въззивника следва да се присъди сумата от 150 лева, съставляваща депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лв.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 885/31.03.2022 год., постановено по гр.д. № 7597/2022 год. на ВРС – 18 състав, В ЧАСТТА, с която Д. П. П. е осъден да заплати на „Банка ДСК“ АД сумата от 1 391.73 евро, представляваща главница по договор за кредит за текуща

потребление от 24.10.2012 год., ведно със законната лихва върху главницата от 28.05.2021 год. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 146.56 евро, представляваща дължима договорна лихва за периода от 07.10.2020 год. до 27.05.2021 год. и сумата от 21.98 евро, представляваща лихвена надбавка за забава от датата на настъпване на изискуемостта за периода от 20.08.2020 год. до 27.05.2021 год., на основание чл.415 ал.1 т.3 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр.чл.430 ТЗ и чл.86 ЗЗД.

В останалата част, решението, поради необжалване, е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Д. П. П., ЕГН: ***** от гр.Варна, местност **** № 299 ДА ЗАПЛАТИ на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр.София, ул.“Московска“ № 19 сумата от 510 лева, представляващи сторени пред настоящата инстанция разноски.

На основание чл.280, ал.2 ГПК, РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____